

УМЪ, УМЪ.

Край морето, въ една полусерутена колиба, живѣли дѣдо и баба. Дѣдото ловѣлъ риба съ скъсаната си мръжа, а бабата я готвѣла. Понѣкога, кога дѣдото уловѣлъ повечко риба, отивалъ на пазаръ въ близкото село и я продавалъ, а съ полученитѣ пари си купувалъ други потребности за вкъщи.

Една сутринъ дѣдо станалъ рано, взелъ си мръжата и отишълъ край морето да лови риба. Хвърлялъ дѣдо мръжата, хвърлялъ, но не можалъ да улови нищо; пъкъ и обѣдъ вече настанало. Бабата дълго чакала да донесе дѣдо нѣщичко и най-сетнѣ, като изгладнѣла хубаво, излѣзла прѣдъ колибата на едно високо мѣсто и почнала да вика:

— Ей, дѣдо, какво направи, та не идешъ? Улови ли се, какво? . . . Азъ стана толкова време те чакамъ!

Дѣдото дочулъ вика на бабата и ѝ отговорилъ:

— Ей сега, бабо, ще хвърля още единъ пжтъ и ще дойда.

Дѣдото хвърлил мръжата за послѣденъ пжтъ. И много се зарадвалъ: въ мръжата имало доста голѣма рибка, която стояла уплашена и гледала дѣда съ умиленъ погледъ. Послѣ, за голѣмо очудване на дѣдото, тя проговорила съ човѣшки гласъ:

— „Слушай, дѣдо, ти, като ме улови, що мислишъ да правишъ сега съ мене, горкана?

— Ще те дамъ на бабата, тя ще те наготви и ще те изядемъ, защото сме много изгладнѣли.

— „Добрѣ“, рекла тогава рибката, „ами бабата приготвила ли е всички потребности, за да ме наготви?

— Не, рекълъ дѣдото.

— „Тогава ме пусни въвъ водата, иди кажи на бабата да приготви тия нѣща и ела тогава, повикай ме, и азъ ще дойда да ме наготвите“.

— Ами какъ да те повикамъ?

— „Че какъ! Като извикашъ два пжти: „Умъ, умъ!“, азъ ще дойда“.

— Добрѣ, рекълъ дѣдото и хвърлил рибката въвъ водата. Послѣ взелъ мръжата и отишълъ при бабата си и ѝ рекълъ да приготви нужнитѣ потребности за готвенето, и тогава той ще донесе риба. Бабата приготвила нѣщата за готвѣне на рибката, а дѣдото отишълъ пакъ край морето и извикалъ колкото му гласъ държало:

— „Умъ, умъ!“

Ето, че отдалечъ цѣпи водата и иде рибката. Дошла тя до дѣдото на около двадесетина крачки и извикала съсъ смѣхъ:

— „Слушай, дѣдо! ти, ако имаше умъ, не би ме пусналъ въ морето, когато ти бѣхъ въ ржцѣтъ“. Рибка това и се изгубила въ морскитѣ дълбочини. А дѣдото и бабата гледували цѣлъ день.

Разказва Н. Л. п. Труфешевъ.

НЕ ДОРАЗУМѢНИЯ.

— Мамо, ти не ми позволявашъ да ходя у Иванови, защото той е невъзпитанъ; т гава, като азъ съмъ възпитанъ, нали той може да дойде у насъ?

Бащата дава съвѣти на малкия си синъ:

— Виждашъ ли, мое дѣте! Не трѣбва никога да се оставя за утрѣ това, което може да се свърши сега!

— Тогава, отговаря дѣтето, дай ми остатъка отъ сладкото, за да го свърша тази вечеръ.

Единъ кумець отишълъ у кума си на гости. Слѣдъ като яли и пили, дошло време за сънъ. Кумецьтъ, прѣди да легне, казалъ на кума си: „Куме, имамъ навикъ да покрадвамъ на сънъ, недѣй да ми се сърдишъ!“ А кумътъ отговорилъ: „А пъкъ азъ, кумець, имамъ навикъ да побивамъ на сънъ“. Тога и двамината се отрekli отъ навицитѣ си.